

Снежана и 7 патуљака

Лица: Снежана, маћеха, краљица, патуљци, огледало и приповедач.

Сцена у дворцу

Приповедач: Давно једном усред зиме, кад су снежне пахуљице падале с неба као паперје, седела је једна краљица и везла.

Краљица: (везе и убоде се иглом) Ех, кад бих имала дете бело као снег, црвено као крв, а косе црне као ови оквири од прозора. Била бих најсрећнија жена на свету. (Одлази плачући са сцене)

Приповедач: Њена се жеља испуни. Она роди девојчицу белу као снег, црвених образа као крв, а косе црне као оквири прозора. (Сценом пролазе краљ и краљица носећи бебу у рукама)

Додоше јој име Снежана. Али убрзо краљица умре, а краљ се после годину дана ожени другом лепом, али охолом женом.

Маћеха: Моја лепота је надалеко чувена. У то нема сумње. Никада нећу дозволити да неко буде лепши од мене! Морам у то бити сигурна и питати огледало које ме никада изневерило није.

„Огледалце, огледалце моје
реци ми на свету
најлепши ко је?“

Огледало: „Најлепша на свету си краљице -ти,
зато мирно спи!“

Маћеха: Одговор ме је задовољио, али нисам спокојна. Примећујем да ово дериште расте у лепотицу. А, то нећу дозволити. Мора радити тешке послове, како би јој кожа огрубела. Неће више носити ни најлепше хаљине. Снежана, долази овамо!

Снежана: Молим мајко. Звали сте ме.

Маћеха: Ево ти метла, крпе и канта. Орибаћеш двориште. Јави ми се кад завршиш. Чека те други посао.

Снежана: У реду мајко. (Узима метлу и чисти)

Зашто је тако груба према мени ? Неће ни да ме загрли, ни пољуби.

Понаша се према мени као да ја нисам принцеза. Мој отац то и не примећује. Све би било другачије да је моја јадна мајка са мном. Морам бити јака и све ово издржати.

Маћеха: Зар још ниси завршила? Пресвлачи се ! (Даје јој исцепану хаљину)

Снежана: Али ова хаљина је исцепана.

Маћеха: Ни речи! Одлази у своју собу!

Приповедач: Године су пролазиле... Оно чега се нова краљица бојала, оствари се. Ни најтежи послови у дворцу не умањише лепоту принцезе. Снежана израсте у праву лепотицу.

Маћеха:

„Огледалце, огледалце моје
реци ми на свету
најлепши ко је?“

Огледало: „Лепа си краљице ти,
али се са Снежаном не можеш мерити.
Морам ти рећи истину свету,
Снежана је најлепша на свету!“

Маћеха: Неће још задуго! Зовите мог верног ловца!

Ловац: Изволите ваше височанство.

Маћеха: Сутра ћеш Снежану одвести у шетњу... А тамо ћеш је убити.

Ловац: Зар принцезу?

Маћеха: Ни говора...!

Ловац: У реду краљице моја. Како ви желите.

Сцена на ливади

Снежана бере цвеће.(Игра уз музику „ На ливади шареној“)

Ловац: Мила и добра принцезо, краљица ми ја наредила да те убијем.

Снежана: Али зашто?

Ловац: Љубоморна је на твоју лепоту. Зато ме добро слушај. Бежи у шуму и не враћај се више у дворац. Довиђења и нека те срећа прати!

Снежана: Станите! Станите! Тако се плашим! Ускоро ће почети мрак.

(Седа на земљу и почиње да плаче, плачући се успава – ујутру се буди, а око ње су шумске животиње које је воде према кући патуљака. Одлазе уз музику „ Шума блиста, шума пева“).

Снежана: Ви као да хоћете да ми нешто покажете. Ах! Па то је кућица! Како је лепа! (Улази унутра)Па овде је све мало . Мора да живе деца. Тако сам уморна. Морам да прилегнем.

Сцена у руднику

(Уз музику“Поворка патуљака“ патуљци раде у руднику и играју – пред крај песме полазе кући))

Уча: Стој! У кући некога има!

Срећко: Гори светло у нашој соби!

Тупко: Можда га је неко од нас заборавио.

Кијавко: (кине) Није нико, ја увек проверим пре него што кренемо.

Поспанко: (прозева се) Спава ми се, шта чекате- хајдемо.

Љутко: Стварно ме љутите. Престаните са тим будалаштинама и хајдемо већ једном у кућу!

Стидљивко: Ја први не идем!

Уча: У реду, ја ћу први, али опрезно!

(Излази Снежана)

Снежана: Па ви нисте деца, већ мали људи!

Љутко: Ми знамо ко смо, а ко си ти и шта радиш овде?

Снежана: Ти мора да си Љутко. Не љутите се молим вас на мене. Ја сам Снежана.

Срећко: Снежана, наша принцеза!

Снежана: Да. Ти си сигурно Срећко, ти Поспанко!

Уча: Ми смо чули да живиш са злом маћехом.

Снежана: Све је то истина. Мора да си Уча, јер си добро обавештен. Хоћете ли ме примити да живим са вама, јер ће ме она убити?

Поспанко: Нисам добро чуо. Ко?

Тупко: Она злоћа од маћехе.

Кијавко: (Кине) Наравно да хоћемо. Ко би тебе одбио?

Љутко: Ко? Па ја бих је одбио.

Снежана: Молим вас, праћу, шити, спремати....

Стидљивко: Прихватамо, једногласно...

Снежана: Хвала ти Стидљивко, хвала вам свима моји мали пријатељи.

Сцена у дворцу

Маћеха: Прошло је доста времена како нисам питала за своју лепоту.

„Огледалце, огледалце моје
реци ми на свету
најлепши ко је?“

Огледало: „Лепа си краљице ти,
Али иза седам брда,
Иза седам мора,
Иза седам гора,
Снежана је лепша ,
Признати се мора“

Маћеха: Али она је мртва. Ловац ју је убио.

Огледало: Снежана живи дубоко у шуми, у кући седам патуљака.

Маћеха: (Баца бесна огледало) Неће моћи! Прерушићу се у бабу, продаваћу јабуке, али једна неће бити обична, већ отровна јабука! Пробаће је и пашће мртва. А ја ћу поново бити најлепша!

Сцена испред кућице патуљака

Снежана: Пешкире у руке и перите као ја. (Игра – „ Веш машина“)

Срећко: Ми сад идемо у рудник.

Љутко: Ти се пази!

Кијавко: Не пустај никога у кућу!

Стидљивко: Немој да бринемо.

Снежана: Не брините ништа.

(Патуљци одлазе)

Снежана: Одох да спремам питу.

(Долази маћеха)

Маћеха: Здраво дете, видим правиш лепу питу . Од јабука је најлепша.
Пробај једну и увери се.

Снежана: (Загризе јабуку) Осећам се чудно . (Пада)

Маћеха: Опет сам најлепша!

Долазе патуљци

Тупко: Шта су ти урадили?

Уча: То је сигурно урадила њена маћеха.

Срећко: Луда је од љубоморе.

Љутко: Стигла ју је казна. Пала је са литице.

Поспанко: И ја сам је видео . Али сад је прекасно за нашу принцезу.

Кијавко: Како ћемо је сахранити?

Стидљивко: Ја то не могу.

Уча: Не могу ни ја.

(Патуљци и шумске животиње плачу)

Приповедач: Немајући срца да је сахране, патуљци су били поред ње и дању и ноћу. Прича о лепој, отрованој принцези кружила је светом. Стигла је и до једног принца кога ни даљина није спречила, да се увери у њену лепоту.

Принц: Лутао сам брдима , морима и горама да бих својим очима видео принцезу о којој се говори по читавом свету. Али се нисам покајао, јер овакву лепоту нисам до сада видео. Морам је пољубити.

(Снежана у том тренутку отвара очи)

Па ти си жива!

Уча: Па она је стварно жива!

Срећко: Живео принц!

Принц: Ја те узимам за жену и водим у свој дворац.

Снежана: Хвала вам моји пријатељи за све што сте учинили за мене. Никада вас нећу заборавити!

К Р А Ј